

AMANDA WILLSOVÁ

Poníci
od
stříbrné
řeky

Dům na
vřesovišti

FRAGMENT

Poníci od stříbrné řeky

Dům na vřesovišti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Amanda Willsová

Poníci od stříbrné řeky – Dům na vřesovišti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

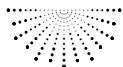
Poníci
od
stříbrné
řeky

Dům na vřesovišti

AMANDA WILLSOVÁ

FRAGMENT

KAPITOLA PRVNÍ

Poppy McKeeverová mžourala do slunce a nespouštěla oči ze své nejlepší kamarádky Scarlett, která cválala na koni směrem k obzoru. Scarlett měla nesmlouvavě napjatá ramena kontrastující s uvolněným culíkem zrzavých kadeří, který jí s každým cvakovým skokem vesele poskakoval po zádech. Její dartmoorská kobylka Blaze se pomalu zmenšovala. To je ovšem ironie, Poppy si hořce pomyslíla, protože právě to byla příčina jejich hádky. Neb netrpělivě přešlapoval a chtěl se pustit za nimi, ona ho však pohladila na krku a zavrtěla hlavou.

„Nech je běžet. Však ona se vrátí, až trochu vychladne. Tragédka,“ zamumlala.

Neb rozechvěle zaržál.

„To bude zase dobrý. Jen jsem jí řekla, že vypadá jako Shrek na Oslíkovi, když teď jezdí na Blaze. Měl to být vtip, ale Scarlett reagovala naprosto nepřiměřeně. To je přece směšné.“

Poppy si vzdychla. Když o tom teď přemýšlela, znělo to pěkně jízlivě. Pocítila záchvěv výčitky při vzpomínce na to, co jí Scarlett řekla, než vyrazila pryč.

„Vím, že jsem na Blaze moc velká, Poppy. Nemusíš mi to pořád

opakovat. Ty máš Neba. Máma s tátou mi řekli, že si nemůžou dovolit koupit nového poníka. Buď Blaze, anebo nic.“

Poppy se pokusila z nedorozumění vycouvat, ale Scarlett, jejíž oči se leskly zadržovanými slzami, zvedla ruku, aby ji umlčela.

„Nenamáhej se, mě to nezajímá. Jedu domů.“

Obrátila Blaze, pobídla ji do cvalu a ukázala záda Poppy, která úplně ztratila řeč. Teprve když Blaze zmizela, Poppy si uvědomila, že nezná cestu zpátky. Dívky už byly znuděné svými obvyklými trasami, tak Scarlett vymyslela nový směr vyjíždky přes výše položené rozlehlé vřesoviště směrem k Princetownu. Poppy se moc líbila pustá, větrem ošlehaná krajina, kterou projížděly. V těch místech ale bylo málo výrazných orientačních bodů a ostré skály se podobaly jedna druhé. Sáhla si na kapsičku, ve které měla mobil, ale hrdost jí zabránila, aby Scarlett zavolala.

„My cestu najdeme, vid', Nebe?“ Connemarský poník otočil jedno ucho dozadu a znovu hrábl kopytem. Poppy sebrala otěže a mlaskla. „Tak pojď, jedeme.“

Netrvalo dlouho a široká, kamenitá stezka se rozdělila do dvou směrů. Jedna z cest, hluboko rozježděná, se ostře stáčela doleva a lemoval ji živý plot z jalovce. Druhá, rovnější a méně ušlapaná cesta vedla, jako když střelí, přímo ke shluku jehličnanů před nimi.

Poppy se ohlédla. Dokázala rozeznat jen vysoké žulové zdi patřící dartmoorské věznici. Neproniknutelný areál, postavený před dvěma staletími pro zajatce z napoleonských válek, dominoval obzoru vřesoviště. Poppyin bratr Charlie byl vězením úplně posedlý a morbidně ho fascinovaly historky o mnoha vězních, kterým se za ta léta z vězení podařilo uprchnout.

„Pokud máme za sebou Princetown, jedeme na východ, takže se asi dáme tou vyježděnou cestou,“ řekla Poppy. Neb číchal ve větru rozšířenými nozdrami a oči upíral na jehličnany. Zase zaržál a celým jeho tělem proběhlo zachvění jako malé zemětřesení. Možná zachytil nepatrný pach Blaze, která je tam někde vpředu, ukrytá mezi stromy. Poppy svému poníkovi naprosto důvěřovala. Konec konců se celá léta volně pohyboval po vřesovištích. Jestli ji neodvede domů do Riverdale on, pak už nikdo.

Nechala ho, ať zvolí cestu sám, a on vstoupil na úzkou stezku. Bylo nádherné srpnové ráno, ale půda byla místy ještě rozbahněná. Poppy obdivovala způsob, jakým se Neb instinktivně vyhnul měkké rašelině a vydal se po travnatých trsech. Na okraji pásu stromů tráva ustoupila koberci hnědého borového jehličí a šišek. Když se stezka ztratila, Neb si vykračoval stále dál s nastraženými ušima a očima upřenými vpřed.

Čím hlouběji se nořili mezi stromy, tím více ubývalo světla, podobně jako písku v přesýpacích hodinách. Jako by někdo urychlil příchod soumraku. Charlie by řekl, že stinný les je dokonalé místo pro úkryt uprchlých trestanců. Poppy se ve svém tenkém bavlněném tričku zachvěla.

Objeli padlý kmen a skupinku křiklavě zelených kapradin. Poppy zatahala Neba za stříbrnou hřívu.

„Víš určitě, že jedeme správně?“ zeptala se. Neb však pokračoval dál mezi vysokými jehličnany. Ostré větve škrábaly Poppy do nahých paží a její chřípí zalila vůně borového jehličí.

„Scarlett!“ křikla. „Jsi tady?“ Poppy otáčela hlavou, aby zaslechla případnou odpověď, ale jediným zvukem byl monotónní dusot Nebových kopyt, která dopadala na lesní podrost. „To je přece nesmysl!“ zamumlala, když ji větev přejela po tváři. Byla si jistá, že Scarlett by nikdy tudy domů nejela. Už se ale dostali tak daleko,

že Poppy byla zvědavá, co se nachází za lesem a proč ji Neb vede touhle cestou.

Stromy pomalu prořídly a slunce zase vysvitlo skrze jejich koruny. Neb vyšel na otevřené vřesoviště, začichal ve větru a jemně zafrkal. Poppy se ohromeně rozhlédla kolem sebe.

„To je krása,“ vydechla.

Malý lesík stálezelených stromů skrýval jezírko ve tvaru slzy, na jehož břehu stála zchátralá chata. Stavení bylo obkrouženo zídrou z nasucho poskládaných kamenů jako žulovým náhrdelníkem. Poppy sklouzla na zem a zapletla prsty do Nebovy hřívy. Opět zafrkal a rezolutně kráčel vpřed.

„Počkej! Nevíme, kdo tam bydlí,“ zašeptala a zatáhla za otěže. Hleděla upřeně na chatu a hledala známky života. Uvědomovala si, že se možná nacházejí na soukromém pozemku. Co když tady žije nějaký drsný horský farmář s nedůvěrou k cizím lidem a puškou pod postelí? Poppy přejížděla očima po stavení a všimla si zející díry v sedlové střeše, dveří visících na prastarých pantech a rozpadajících se okenních rámců. Došlo jí, že stavení musí být opuštěné už několik desítek let. Neb se dral kupředu a Poppy mu nakonec povolila otěže.

„Vyhrál jsi,“ řekla mu. „Půjdem to prozkoumat.“

Chata byla malinká asi jako salaš. Dveře střežily trsy kopřiv obtížných nepatrnými bílými kvítky. Poppy přivázala Neba otěžemi ke sloupku starého plotu, opatrně se vyhnula kopřivám a váhavě strčila do dveří. Ty se prudce otevřely a s rachotem narazily do zdi. Zhluboka se nadechla a překročila práh.

Přední dveře vedly do malé prázdné čtvercové místnosti, o které Poppy předpokládala, že sloužila jako obývací pokoj. Vzduch čpěl

plísni, jako by v něm celá léta nikdo nebyl. Když prsty přejela po okenním parapetu, smetla vrstvu jemného prachu, podobného sazím. Zčernalé trámy přetínaly nízký strop a nerovná podlaha byla pokrytá popraskanými a špinavými dlaždicemi rezavé barvy. U čelní stěny stál krb s žulovým ohništěm a jednoduchou dřevěnou římsou. Proti krbu se nacházely další dveře. Poppy vzala za umolousanou mosaznou kliku. Kuchyně byla ještě menší než obývací místnost a byla také prázdná až na kamennou výlevku pod oknem a zrezivělý sporák. Rozvrzané úzké schody vedly do dvou velmi malých pokojů v podkroví. Poppy opatrně našlapovala po červotočem prolezlé prkenné podlaze ve větší z obou ložnic směrem k oknu, aby zkontrolovala, jestli se Neb pořád ještě spokojeně popásá na trávě, kde ho zanechala.

Nadskočila, když koutkem oka zahlédla pohyb. Byla to ale jen vlaštovka vylétající z díry ve střeše směrem k jezírku. Poppy zaslechla tenké pípání. Natáhla krk a uviděla čtyři vlaštovčí ptáčata, jak vykukují ze svého hliněného hnízda pod okapem. V jednom koutě byl pohozený jutový pytel a uprostřed pokoje proti oknu ležely dvě dřevěné bedýnky. Skoro jako židle, napadlo Poppy. Ve starém domě bylo naprosté ticho. Přemítala, jaký člověk by chtěl žít tak osaměle tak vysoko na vřesovišti. Hleděla na šikmý strop a nerovné stěny, ale chata neprozrazovala žádná ze svých tajemství.

Poppy cítila, že na ni jde kýchnutí, tak raději sešla ze schodů. Když vyšla na slunce, Neb zvedl hlavu. Odvázala ho a odvedla k vodě. Pásl se, zatímco házela kamínky do tmavých vod jezírka a s potěšením se dívala, jak se voda čeří, když mizely pod hladinou. Neb vypadal tak klidně, až si Poppy byla jistá, že to není poprvé, co se tady ocitl.

„Tady je to tak skvělý. Charliemu a Scarlett se to bude určitě líbit,“ řekla, ale pak si vzpomněla, že s ní Scarlett nemluví. Poppyino

podráždění zmizelo a vystřídal je úzkostný pocit kolem žaludku. Nesnášela konflikty a většinou se jim za každou cenu chtěla vyhnout. Věděla, že Scarlett je nešťastná, protože vyrostla ze své milované Blaze a trápilo ji, že jí rodiče nemohou koupit dalšího poníka. Nebylo tak překvapivé, že ji opustil smysl pro humor. Poppy si přála, aby mohla vrátit čas. Pohádat se s nejlepší kamarádkou uprostřed letních prázdnin bylo to poslední, po čem toužila. Sáhla pro mobil a vyřukala rychle esemesku.

Promiň, Scar, nechtěla jsem tě naštvat. Ještě se zlobíš???

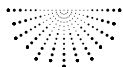
Ale displej zůstával tvrději bez odezvy. Po půlhodině neustálého kontrolování mobilu uznala porážku, těžce vstala a vyhoupla se do sedla. Spolu s Nebem se vraceli zpátky po svých stopách skrz jehličnatý les.

„Tentokrát pojedeme, kudy řeknu já,“ řekla a obrátila ho doprava po vyježděné polní cestě. „Tyhle stopy po traktoru přece musí někam vést.“

Cesta neustále stoupala, až Poppy dohlédla přes koruny stromů k chatě a jezírku pod ní. Po několika kilometrech se cesta stala ještě hůře schůdnou. Jalovcové keře vystřídala stará kamenná zídka, kolem které se drželi asi další kilometr a půl, než se dostali k farmě schované mezi dvěma skalami. Hospodářský dvůr byl prázdný až na pár hrabajících slepic. Když se cesta napojila na asfaltku, Poppy pobídla Neba do klusu. Nakonec se dostali k nachýlenému a lišejníkem porostlému ukazateli: Waterby 6,5 km.

Poppy přemítala, jestli Scarlett ještě pořád zuří nad její netaktní poznámkou. Nejradši by si nafackovala za to, jak necitlivě se zachovala. Když se s Nebem obrátili k domovu, jedna věc jí nešla z mysli. Jak to napraví?

KAPITOLA DRUHÁ

Následujícího rána Poppy zastihla Charlieho, jak pomáhá Caroline lepit etikety na několik tuctů skleniček s domácím malinovým a jahodovým džemem.

„Nezapomněla jsi, že je dneska dobročinný bazar?“ zamumlala Caroline s tužkou v ústech.

Poppy zaskučela. „Musím tam jet taky?“

„Slíbila jsi, že budeš vozit děti na ponících, vzpomínáš? Neb je atrakce. Nemůžeš ty děti zklamat,“ řekla její nevlastní maminka.

Poppy udělala obličej. „Není to kuň pro začátečníky. Nějaký uřvaný batole spadne a bude z toho mít otřes mozku. Pak mě zažalují. Asi bych tam vůbec neměla jezdit.“

„Nikdo nespadne. Neb bude na vodítku a děti si nasadí přilbu. Co ty víš, třeba se ti to tam bude líbit,“ řekla Caroline.

Charlie olízl etiketu a přilepil ji na sklenici s jahodovým džemem.

„Charlie, to je hnus!“ vyjekla Poppy.

„Někdo dneska vstával zadkem dopředu,“ poznamenal Charlie a uhladil etiketu palcem.

Poppy po něm střelila nevraživým pohledem a hodila dva tousty do topinkovače. Probudila se se špatnou náladou, která se jí vůbec

nezlepšila, když v mobilu nenašla textovku ani nepřijatý hovor od Scarlett. Aspoň že se její nejlepší kamarádka uvolila pomoci jí s jízdami na ponících, tak se jí bude moct osobně omluvit.

Zazvonil telefon. Caroline si zastrčila propisku za ucho a vzala to.

„Ahoj, Pat! Ano, tombola je hotová a už jsme skoro hotovi s džemy. Jen to naložíme do auta a můžeme vyjet. Poppy tam dojde na Nebovi a sejde se tam s námi.“ Nastala odmlka. Caroline se zamračila. „Ale to je škoda. Doufám, že se brzy uzdraví. Pozdravuj ji od nás.“

„Co se stalo?“ vyptávala se Poppy.

„Scarlett se necítí dobře. Rozhodla se, že zůstane doma.“

Poppy odkrojila kousek másla a začala ho natírat na topinku. „To je fakt bezva,“ zahučela.

„Z čeho máš tak hroznou náladu?“ zeptal se Charlie, který právě zabalil džem do lepenkových krabic a počítal, kolik to asi vynesou.

„Já. Nemám. Hroznou. Náladu,“ zavrčela. Ale Charlie ji neposlouchal. Zasněně hleděl do dálky a v koutcích úst mu pohrával úsměv.

„Mami, máme nějakou hnědou přízi?“

„Nejspíš ano, podívej se do prádelníku.“

Charlie prohledal zásuvku a vytáhl klubko jemné, kávově zbarvené příze.

„Výborně,“ řekl.

Navzdory své náladě byla Poppy zvědavá. „K čemu to chceš?“

„No, víš přece, že připravuju soutěž. Připíchněte ocas oslíkovi.“ Poppy přikývla.

Charlieho skautská Vlčata vyhlásila sbírku na koupi nového tábornického vybavení náhradou za proděravělé stany. Charlie celý minulý týden strávil kreslením a vybarvováním obrovského osla, kterého připnul na korkovou desku a plánoval ho opřít o starý sto-